

teresseret i, at denne Afgift bliver saa lille som mulig, idet det derved bliver muligt for det, ved at bortforpagte Jorden, at erhverve til andet kirkeligt Brug ikke ubetydelige Summer, og Præstelønningsfonden er naturligvis interesseret i, at Afgiften bliver saa stor som mulig. Men man skal ogsaa sørge for, at den ikke bliver saa stor, at Menighedsraadene ikke kan faa den ind ved Bortforpagtning, thi i saa Fald maa Differencen udredes af Sognemenigheden ved Ligning. Det er et Spørgsmaal, der vil afstedkomme store Stridigheder og store Vanskeligheder mellem Menighedsraadene og Præstelønningsfonden. Vi skal naturligvis stræbe efter, at ikke det øvrige Land ved forøget Ligning skal faa større Udgifter, fordi man i Sønderjylland ikke vil gaa ind under den samme Lovgivning om Præstegaardsjordens Afstaaelse, som raader i det øvrige Land.

Endelig har Ændringsforslaget en Bestemmelse om, at naar det fastslaas, at Jorderne ikke skal afhændes, skal de bortforpagtes. I det øvrige Land har vi en Bestemmelse om, at hvis det viser sig, at Jorderne ved en Præstegaard er af en saadan Beliggenhed eller Beskaffenhed, at de ikke egner sig til Udstykning, skal der ikke udstykkes, men Jorden kan bliveliggende ved Præstegaarden. Saadanne Forhold kan naturligvis ogsaa forekomme i Sønderjylland, og naar det er Tilfældet, ser jeg ikke, hvorfor man hvert 8de Aar skal stemme om, hvorvidt Jorden skal afhændes, eller den skal bortforpagtes. Man har i det øvrige Land den Regel, at naar Menighedsraadet ikke mener, at Jorden egner sig til Udstykning, og Jordlovsudvalget og Kirkeministeriet er enige deri, skal den ikke udstykkes. En lignende Bestemmelse forekommer mig at være paa krævet ogsaa for Sønderjyllands Vedkommende. Endelig er der den Mangel ved Ændringsforslaget, at man, ogsaa hvor det ikke er nødvendigt, vil have den 8-aarige Afstemning til at løbe i en Uendelighed. Efter hvad jeg her har sagt, tror jeg nok, at det høje Ting vil forstaa, at jeg ikke kan tiltræde det foreliggende Ændringsforslag, hverken principielt, skønt der er et Par Ting deri, som jeg i høj Grad sympatiserer med, og heller ikke af den Grund, at det er affattet paa en saadan Maade, at det efter min Mening virkelig ikke egner sig til at ophøjes til Lov.

J. Oskar Andersen: Jeg beklager meget, at det er mig umuligt at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet bl. a. af Partimedlemmer af min Gruppe. Jeg er glad over, at Mindretallet har taget den

Stilling i Hovedsagen overfor Lovforslaget, som det har taget, jeg deler ganske deres Syn paa dette Lovforslag, det forekommer mig at være et Indgreb i Ejendomsretten. Men det forekommer mig unægteligt, at Ændringsforslaget ikke er særlig heldigt. Der er særlig en principiel Grund, som gør mig det umuligt at stemme for det, nemlig at man her pludselig udnævner, som nævnt af den højtærede Minister, en helt ny Instans til at repræsentere Ejendomsretten. Som jeg fremhævede, da jeg havde Ordet ved en tidligere Lejlighed, taltes der i 1854 i Forfatningsforordningen om, at Ejendomsretten derved tilhørte den evangelisk-lutherske Kirke i Sønderjylland. Senere hen har vi gentagne Gange hørt om, hvorledes man fra tysk Side har indført i Grundbøgerne, at Ejendomsretten tilhører Præstembederne. Vi har ved Lov fastslaet, at Ejendomsretten repræsenteres af Menighedsraadene, og nu er man pludselig begyndt paa at sige, at Ejendomsretten her skal repræsenteres af Sognemenigheden. Det forekommer mig, at de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, om at den Myndighed, der var delegeret af Vælgerne, nu blev lagt tilbage til Vælgerne, ikke passer, thi der er Forskel paa Menigheden i Sognet og Sognets Beboere ogsaa i Sønderjylland. Det forekommer mig, at disse forskellige Standpunkter, der er fremkommet med Hensyn til Ejendomsretten, viser paa det allerstærkeste, at denne Sag trænger til en nærmere Belysning. I en vis Forstand trøster det mig, at Behandlingen af dette Lovforslag er faldet ud paa den Maade, at der ikke er Udsigt til, at der kommer noget ud af det for Øjeblikket, idet det forekommer mig, at der her er et Spørgsmaal, der, som min ærede Partifælle Hr. Holger Andersen bemærkede, er oplagt til at henlægges til det Udvalg, der skal udrede Forholdet mellem Stat og Kirke, som vi skal behandle under det næste Punkt paa Dagsordenen. Men i hvert Fald, jeg vil ikke gaa med til at stemme for den Ændring, der her foreslaas, og hvorved man fratager Menighedsraadene den Ret, som de lovmæssigt har faaet i 1922. Det forekommer mig — der er jeg ganske enig med Ministeren —, at dette vil faa meget sørgelige Følger. Det blev allerede antydet af Ministeren, at i saa Tilfælde vilde man kunne komme frem med Krav om, at Præstevalget ogsaa henlægges til Sognemenigheden. Jeg er ganske enig med Ministeren i, at hvis man rokker ved det Punkt, som for os har været saa afgørende, da vi vedtog den nuværende Menighedsraads-